

N:o 17.

Af herrar **A. H. Göthberg** och **O. Anderson** i Hasselbol,
angående nedsättning af tullen å råsocker m. m.

Det är erkänt, att tullbeskattningen har två olika uppgifter, dels att bereda statskassan nödiga inkomster, dels att utgöra skydd för det inhemska näringslivet. Vid vissa artiklar kunna begge dessa syften ernås, vid vissa andra blott det ena.

I samma mån som statskassan får tillräckliga eller mer än tillräckliga inkomster för rikets behof, är det uppenbarligen mindre behöfligt att anlita tullbeskattningen. I synnerhet gäller detta, då det är fråga om sådana artiklar, som äro eller blifvit oundgängliga för hvar man. En sådan artikel är sockret, som från att förut hafva varit endast ett njutningsmedel för få på de senare åren alltmer har blifvit ett näringsmedel för alla. Utan tvifvel hade det i ännu högre grad blifvit användt såsom näringsmedel, om det icke genom höga skatter i betydlig grad fördyrats.

Den framskjutna plats i hushållningen, som med rätta tillkommer sockret, ej blott såsom närings- utan äfven såsom konserveringsmedel, har det hittills hindrats att i sin fulla utsträckning intaga genom dess af beskattningen framkallade höga pris.

Omsättningens storlek grundar sig nemligen på allmänhetens köpförmåga, och denna, som för de flesta är mycket begränsad, betingas af varans pris i marknaden. Sockrets billiggörande ökar därför konsumtionen i hög grad, hvilket äfven blifvit af erfarenheten på det tydligaste ådagalagdt.

År 1871 förbrukades per individ 6 kilogram socker och kostade då 113 öre pr kilogram, 1895 kostade sockret 54 öre pr kilogram och förbrukades då 17 kilogram pr individ.

Detta visar, hurusom den stora ökningen i förbrukning af socker står i direkt sammanhang med varans prisbillighet.

Som bekant har priset på socker under det sist förflutna året ökats rätt betydligt, eller med omkring 10 öre pr kilogram.

På grund häraf, och med det stora öfverskott, som för närvarande finnes i statskassan, och då sockertullen, afsedd att förnämligast vara en af statens förnämsta finanstullar, icke mera fyller denna sin uppgift, synes det vara både billigt och rättvist att på det sättet minska utgifterna för en vara, som för den stora allmänheten är af så stor betydelse.

Vid behandlingen af en motion i samma syfte näst föregående riksdag yttrade bevillningsutskottet: »På de skäl, som sålunda anförts, anser utskottet sig böra afstyrka, att någon åtgärd vidtages till afskaffande af hvitbetssockertillverkningsafgiften eller sänkning af tullen å socker, helst som det nu gällande priset å socker icke kan anses vara för allmänheten betungande.»

I det föregående har visats, hurusom priset å socker under det sist förflutna året stigit med cirka 20 procent, och torde man därför med skäl kunna påstå, att detsamma nu för den mindre bemedlade är högst betungande och sålunda lägger hinder i vägen för den stora allmänheten att kunna fullt tillgodogöra sig detta närande födoämne, både såsom närings- och konserveringsmedel, i synnerhet hvad detta senare beträffar, då man tänker på den mängd af skogsbär, som i brist på lämplig behandling går förlorad.

Ur skyddssynpunkt kan en nedsättning af sockertullarne ej inverka menligt på hvitbetssockertillverkningen, endast man iakttager, att den hvitbetssockret nu åsatta accisen nedsättes i förhållande till nedsättningen i sockertullen på det sätt, att tullskyddet blir efter nedsättningen lika stort som före detsamma.

På grund häraf få vi vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville besluta, att tullen å råsocker nedsättes med ungefär 30 procent, eller från 23,5 öre pr kilogram till 16 öre pr kilogram och att i samband dermed den nu utgående accisen äfvensom tull-

satsen å raffineradt socker må i förhållande till den nedsättning i råsockertullen, som kan ifrågakomma, bestämmas efter den proportion, som nu är gällande.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 22 januari 1898.

A. H. Göthberg.

O. Anderson.